ALMINE RECH

Jean-Baptiste Bernadet
Signs

Jan 9 — Feb 1, 2020 | Brussels

Lava – Stortbuien op Jupiter

Als we eigenschappen en waarnemingen toekennen aan een wereld, bijvoorbeeld de zwaartekracht in bepaalde vaste atmosferische omstandigheden zoals die op onze aarde, kunnen we fantaseren over de maalstroom die ontstaat zodra onze zintuigen in een ver universum worden gekatapulteerd – waar ze gescherpt, geprikkeld of zelfs vernietigd kunnen worden door de intense, nieuwe opwinding die de ontdekker aanzet tot het beproeven van het oppervlak van deze recent ontdekte ster.

Van microscoop tot sterrenkijker – zoals verhaald door Proust wanneer hij zijn gevoel voor detail ontvouwt in *Op zoek naar de verloren tijd* – is er iets uitermate fascinerends aan de analytische observatie van deze verhoogde platte stenen, schijven van geëmailleerde lavasteen die Jean-Baptiste Bernadet beschildert en bakt. *Untitled (Sign)* verspreidt krachtige gekleurde stromen in series, polychrome wervelingen en barsten, rauw, voor zover zijn materiaalbewegingen aan de onderkant de sporen van een oprichtingsteken blootleggen, een titanische gebeurtenis, een ooit gebroken vuurvaste specie, een oerlava of harde klei.

In essentie, aan het oppervlak van de steen, komen het onwaarschijnlijk vloeibare materiaal en zijn kleuren volop tot uitdrukking. Ze vormen een collectie van ruimtelijke platte stenen, bevroren momenten van een astrale geologie, roerloze stromen die zijn uitgehard, zoals afgekoeld magma: een archipel van excessen. Het glazuur aan de oppervlakte schetst zijn zelfportret, de volledige gedaanteverwisseling van het ene onderwerp naar het andere, zoals de speelse gezichten, met hun vindingrijke en onstuimige karakters, van de secundaire goden uit de Oudheid, allen jupiteriaans.

Een rond, solide tableau. Het werk van Jean-Baptiste, zowel geëmailleerd als beschilderd, rijk aan picturale en keramische vibraties, schept een complete en oorverdovende gedachtewereld, waarin de compositie wordt ontwricht om plaats te maken voor een ontluikende wolkenzwerm. Een vorm die zich aftekent in dikke lagen en transparantie, in plaats van als lijn. Een platte wereld? Een ezelsteen, verticaal, bijgelovig, waarvan de rand een grens afbakent die paradoxaal is opgehangen aan een fatale overstroming, als vastgehouden door een ongrijpbaar mechaniek. Een kleurrijk meteoorfragment dat zweeft, een reflectie op zichzelf, elders compleet, zoals aangetoond door recente wetenschappelijke beelden die zwarte gaten onthullen door een digitale reconstructie van hun onzichtbare, onbeschrijflijke aard.

Als het intense decor van een oorsprong, een *In den beginne,* dwarsbomen de veranderende overstromingen van de aangebrachte pasta een gepolijste schoonheid en openen een picturale ruimte die in beweging is, een samenvoeging van oxymorons die een verscheidenheid aan neerslagvormen orkestreert tot een rondeel.

Untitled (Sign), gemaakt van orakels en wolken die even dicht als plastisch zijn, een voorspellende regen, fraai vanwege zijn picturale onthullingen en grijze plassen waarin het polychrome spectrum zich ontvouwt, de noodzakelijke opaciteit van een droog vulkanisch gat zonder hetwelk de kleur, op de voorgrond, zijn voorteken zou begraven.

- Mathieu Buard, Parijs, oktober 2019
Translated by Willemijn Biemond